

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1199/2022
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., кога заступа Зоран М. Марковић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., Општина ..., кога заступа Петар К. Лукачевић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда Крагујевцу Гж 2962/20 од 09.09.2021. године, на седници одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда Крагујевцу Гж 2962/20 од 09.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда Крагујевцу Гж 2962/20 од 09.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда Крагујевцу Гж 2962/20 од 09.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ивањици П 417/20 од 01.10.2020. године којом је усвојен тужбени захтев и утврђено да тужени нема право службености сталног пута до својих катастарских парцела .., .., .., .., .. и .. све у к.о. ..., за пролазак камионом, трактором са и без приколице, путничким возилом и пешице, преко тужиочевих к.п. .. и .. обе у к.о. ... и то са њених западних страна у дужини од 100,5 м, ширини 3 м правцем исток – запад у дужини од 50 м, а затим прави кривину и наставља дужином од око 50 м истом ширином правцем север – југ (став први изреке) и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове спора од 463.950,00 динара (став други изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, позивајући се на разлоге из члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у

интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. У конкретном спору, правноснажном пресудом усвојен је захтев тужиоца за утврђење да тужени нема право службености пролаза преко парцела тужиоца на начин како је то описано у тужбеном захтеву, који почива на налазу и мишљењу вештака геодетске струке, с обзиром да се ни тужилац ни његов сада покојни отац нису саглашавали са тим да тужени тим путем пролази преко њихових парцела, на којима постоји други пут који се користи за пролазак преко парцела тужиоца, и којим тужилац не оспорава туженом право да га користи.

Образложење побијане пресуде не одступа од досадашњег тумачења и примене материјалног права на утврђено чињенично стање, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права нити за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Тужени ревизијом указује на чињенична питања конкретног спора, и понавља наводе већ изношене у жалби и оцењене од стране другостепеног суда, а то не указује на спорно правно питање које би било од општег интереса или у интересу равноправности грађана, или би захтевало ново тумачење права. Указивање на наводне противречности другостепене пресуде не представља разлог за изјављивање посебне ревизије, која се може изјавити само због погрешне примене материјалног права. Како тужени у ревизији не указује на другачије судске одлуке донете у чињеничној и правној ситуацији, истој или сличној оној каква је у конкретном случају и о супротном пресуђењу, није испуњен ниједан од законских услова за дозвољеност посебне ревизије, због чега је одлучено као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ни у смислу те одредбе ревизија није дозвољена.

Наиме, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (члан 403. став 3. ЗПП).

У конкретном случају вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде је означена износом од 10.000,00 динара, што је очигледно испод ревизијског цензуса од 40.000 евра, па је ревизија недозвољена и као таква одбачена другим ставом изреке овог решења, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**